

© Silvia Poch

La nostra parcel·la

text i direcció
Lara Díez Quintanilla

22/10 – 01/11
Montjuïc

La nostra parcel·la forma part de la trilogia *El buit de la parcel·la oblidada*, amb *Omplint el buit* (La Gleba, 2019) i *Les oblidades* (Premi Teatre Akadèmia 2019).

Malgrat ser tres obres completament independents (es poden veure per separat, en l'ordre que es vulgui, i no es necessiten les unes a les altres per existir), tenen una aroma que les uneix. Totes tres parlen de què fem els humans amb l'espai-temps que ens toca viure, com construïm això que anomenem realitat, com organitzem allò que considerem la vida i quines explicacions ens donem sobre què hi fem, aquí.

Una trilogia de línia existencialista, en la qual *Omplint el buit* parla de les persones que arriben; *La nostra parcel·la*, de les que hi són, i *Les oblidades*, de les que hi van ser.

Després de la pandèmia, *La nostra parcel·la* agafa una nova dimensió, ja que es tracta de dues persones que queden tancades sobtadament en un quadrat que mesura 4 x 4, sense saber què hi fan, per què hi han aparegut, quant de temps s'hi estaran ni què passarà després. Elles experimentaran, tal com nosaltres ho vam fer en confinament, com en un mateix espai es pot crear l'infern o el paradís, l'ordre o el caos, i que tot depèn de la relació que s'estableix amb els altres i les creences que tinguem sobre allò que està passant. També es farà evident, com se'ns va fer a nosaltres, que la situació d'incertesa desplega una angoixa profunda i promou l'aparició de normes, teories i, fins i tot, dogmes per aferrar-se a algun sentit, encara que sigui inventat. I com aquests pensaments fluctuen infinitament entre la creació i la destrucció.

L'obra procura posar-nos en contacte amb el mateix abisme que ho ha fet la pandèmia: Existim sense saber ben bé com. No tenim ni la més remota idea d'on venim ni d'on anem. Només sabem que ocupem un espai-temps que, en certa manera, sembla que comenci i acabi. Tot i que tampoc sabem ben bé què és el principi, què és el final, ni si hi ha un principi i un final.

Per pal·liar aquestes circumstàncies d'incertesa, disposem de multiplicitat d'explicacions existencials: idees heretades, creences que sorgeixen d'experiències personals, teories noves o afirmacions de la literatura científica... Cadascú s'acollirà a la que li sigui més lògica, convincent i satisfactòria, o a la que doni un major consol segons les circumstàncies particulars. Això ens permetrà viure amb la tranquil·litat que ens proporciona l'ordre i el sentit.

Si no, ens haurem d'acostumar a existir sostenint el caos i el desconeixement fins que vinguin a donar-nos una explicació...

Hem viscut en una parcel·la durant tres mesos i pensem que pot ser transformador, un cop fora, veure una obra que va ser escrita per fer observable, surrealista i ridícul tot allò que fem per donar un sentit a la vida.

Lara Díez Quintanilla

La trajectòria de Lara Díez Quintanilla té a veure amb l'humor: forjada entre la interpretació i la psicologia i membre de l'equip del programa de televisió *Polònia*, en els seus textos planteja universos inquietants.

Com aconseguies fer riure l'espectador amb un espectacle existencial?

Em sorprèn molt veure com ens prenem seriosament una cosa tan absurda i surrealista com l'existència humana i que visquem creient-nos que, omplint de normes i creences el nostre voltant, és convertirà en un espai amb sentit. Ben mirat, és tan ridícul que fa riure. Crec que la manera d'experimentar la comèdia en què estem immerses és descontextualitzant les nostres accions quotidianes i les teories humanes, o despullar-les del soroll que les sosté.

Què hi fem aquí, Lara? No ho sé. Potser no hi fem res.

Per tant, fem alguna cosa per oblidar que potser no cal fer res.

D'entre totes les coses... Fer teatre per pensar què fem aquí em sembla una bona opció.

I potser, el plaer d'experimentar juntes les grans preguntes de la nostra existència, ens fa concloure que som aquí per gaudir d'aquests moments compartits d'incertesa.

Després de viure un confinament, empatitzarà millor el públic amb la situació de les protagonistes?

Sens dubte. Cadascú ha pogut experimentar durant tres mesos la seva parcel·la i es podrà sentir molt a prop d'aquestes persones amb energies caòtiques, destructives i nihilistes o creatives, conspiranoïdes i estructurades o totes a la vegada segons el moment. Però crec que serà com reviu els processos interns experimentats en confinament i en relació amb la incertesa. (Una incertesa que sempre hem tingut i s'ha accentuat amb la pandèmia).

@LaraDiezQuint
#LaNostraParcel·la

HORARI

De dimecres a divendres a les 20.00 h
Dissabte a les 17.30 h i a les 21.00 h
Diumenge a les 18.00 h

DURADA

1 h 15'

LLOC

Montjuïc
Espai Lliure

IDIOMA

Català

ACCESSIBILITAT

30/10 traducció simultània en llengua de signes catalana

COL·LOQUIS

23/10 prefúnció a les 18.00 h amb Maria de la Càmera i Gabriel Paré (Cube.bz), moderat per Sergio Garcia (AAI) i Marc Lleixà (AAI)

SALA ONLINE

#LliureAISofà a partir del 30/10

RECOMANAT PEL Programa educatiu

INTÈRPRETS

Judit Farrés i Marta Marco

ESPAI SONOR

Judit Farrés i Efrén Bellostes

ESPAI ESCÈNIC I IL·LUMINACIÓ

Cube.bz

MOVIMENT I COREOGRAFIA

Fàtima Campos

VESTUARI

Catou Verdier

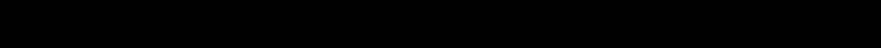
AJUDANT DE DIRECCIÓ

Ramon Bonvehí

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

Entitat concertada amb

Membre de

Amb la col·laboració de

Amb el suport de

Mitjans patrocinadors

Mitjans col·laboradors

932 289 747 · INFO@TEATRELLIURE.COM

PÇA. MARGARIDA XIRGU, 1 · PG. DE SANTA MADRONA, 40-46

Aquest document està dissenyat per ser llegit al mòbil. Estalvia't d'imprimir-lo i tot el planeta t'ho agrairà.

visita aquí el nostre web

